

“Ο άνθρωπος, όσο και σοφός να είναι, να συμβουλευέται και λιγάκι”

/ [Ορθόδοξες Προβολές](#)

Γι’ αὐτὸ πολλὰς φορές, νὰ σᾶς πῶ, πατέρες, ἐφοβήθηκα τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ. Εἶναι σύμφωνος ὁ Θεὸς μὲ μένανε ἢ μήπως ἀλλάζει ὁ Θεός; «Ἐμνήσθην τῶν κριμάτων Σου καὶ παρεκλήθην» (Ψαλμ. 118,12* 52). Ἔτσι εἶναι.

Ὁ Σταυρὸς δὲν λείπει. Γιατί; Γιατὶ ἐφ’ ὅσον κι ὁ ἀρχηγὸς μας ἀνέβηκε στὸ Σταυρό, κι ἐμεῖς θ’ ἀνεβοῦμε, νὰ ποῦμε. Ἀλλὰ ἀπ’ τὴ μία πλευρὰ εἶναι γλυκὺς καὶ ἐλαφρὸς, ἀπ’ τὴν ἄλλη μεριὰ εἶναι πικρὸς καὶ βαρὺς. Κατὰ τὴν προαίρεσή μας. Ἄν πάρεις μὲ ἀγάπη τὸν Σταυρὸ τοῦ Χριστοῦ, εἶναι πολὺ ἐλαφρὸς, εἶναι σφουγγάρι, φελλός. Ἄν τὸ πάρεις, δηλαδή, ἀπ’ τὴν ἄλλη πλευρά, τότες εἶναι βαρὺς καὶ ἀσήκωτος.

Γι’ αὐτό, καὶ μένα ἡ πείρα αὐτὸ μὲ δίδαξε. Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ γίνῃ. Ἦταν ἀπ’ τὸ Θεὸ ἔτσι. Καὶ εἰρηνεύεις, νὰ ποῦμε. Ἄν πεῖς μὰ γιατί ἐτοῦτο, ἐκεῖνο, δὲν εἰρηνεύεις, δὲν εἰρηνεύεις. Δὲν ἦταν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ νὰ φύγω τὴν Κυριακή, ἦταν τὴ Δευτέρα· δὲν ἤθελε ὁ Θεὸς τὴν Τρίτη, ἤθελε νὰ φύγω τὴν Τετάρτη· ἔ, ὁ Θεὸς ἔτσι τὰ ἔφερε. Ἄν τὰ πάρεις ἀπ’ τὴν ἄλλη πλευρὰ μὲ τὴν κρίση τὴ δική σου, θὰ σφάλεις καὶ μισθὸν δὲν ἔχεις. Μισθὸν δὲν ἔχεις!

Μέσα σου νὰ βράζει ἡ χαρά, νὰ μὴ φαίνεται· μέσα σου νὰ βράζει ἡ λύπη, ἡ κόλαση, ἀλλὰ μὴν τὸ ἐξωτερικεύεις. Αὐτὸς εἶναι ὁ καλόγηρος.

Εἰδάλλως, ἐσὺ κι ἐγὼ ἐδῶ, καὶ νὰ προσευχώμεθα· νὰ μὴν ἀκούει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Αὐτὸ εἶναι κατὰ Θεόν. Ἄμα τὸ ἐξωτερικεύεις, εἴτε ὑπερηφάνεια θὰ σὲ πιάσει, ἢ... θὰ τὸ χάσεις.

Γι' αὐτὸ λέω ὅτι, ὅπου κι ἂν εὕρεθεῖ ὁ ἄνθρωπος, νὰ μὴν ἀπελπίζεται. Νὰ μὴν τὰ χάνει, νὰ μὴν τὰ σαστίζει. Γιὰ τὸν ἄλφα καὶ τὸν βῆτα λόγο, ὁ Θεὸς γνωρίζει, σὲ δοκιμάζει. Σὲ δοκιμάζει: Μπορεῖς νὰ κρατήσεις αὐτὴν τὴ θλίψη; Μπορῶ. Θὰ σοῦ δώσω χάρισμα. Δὲν μπορεῖς; Κι αὐτὸ ποῦ σοῦ ἔδωσα, θὰ τὸ ἀφαιρέσω. Ἐγὼ δὲν θέλω δειλοὺς ἀνθρώπους. Ὅχι ὅπως ἔστειλε ὁ Μωϋσῆς τοὺς κατασκόπους, λέει: «Ἐωράκαμεν υἱοὺς γιγάντων καὶ ἡμεν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ ἀκρίδες» (Ἀριθμ. 13,34). Ἔτσι; Ναί, ἀλλὰ ποιὸς τὸ λέει αὐτό; Ποιὸς τὸ λέει; «Δειλὸς ἀποσταλεῖς εἰς ὑπακοήν, λέγει· λέων κατὰ τὴν ὁδὸν καὶ φονεῖς κατὰ τὰς πλατείας» (Παροιμ. 26,13). Δειλὸς ἄνθρωπος δὲν ἀξίζει τίποτε. Ἐνῶ τολμηρὸς πάντα βγαίνει νικητῆς. Βλέπεις;

Ἡ δικαιολογία δὲν εἶναι γραμμένη στὴ Γραφή. Οἱ ἅγιοι ὅχι μόνο δὲν δικαιολογοῦνται, ἀλλὰ ὑποφέρουν ἐκουσίως γιὰ τοὺς ἄλλους.

Πάτερ, ὅχι ἔτσι. Ἐσὺ νὰ διορθώσεις τὸν ἑαυτό σου, ὅχι νὰ περιμένεις τοὺς ἄλλους. Ἐσὺ νὰ σταθεῖς ἀπὸ κάτω, νὰ σὲ πατᾶν ὅλοι. Τότες εἶσαι ἐν τάξει. Εἰδάλλως...

Ἐσὺ νὰ ἀρματωθεῖς στὴν ὑπομονή. Ὁ δρόμος ὁ τοῦ Σταυροῦ αὐτὸς εἶναι.

Ὁ ἄνθρωπος, ὅσο καὶ σοφὸς νὰ εἶναι, νὰ συμβουλευέται καὶ λιγάκι. Δὲν εἴμαστε ἐμεῖς θεοδίδακτοι. Οὔτε ὁ Θεὸς καὶ σύ· μπορεῖς νὰ πάρεις πληροφορίαν ἀπὸ τὸ Θεό; Δὲν εἴμαστε σ' αὐτὴ τὴν κατάσταση. Ἄ, νὰ ρωτήσουμε καὶ κάναν ἄλλον. Νὰ ρωτήσουμε, νὰ συμβουλευτοῦμε. Ἦ, δὲν ἔχεις κανέναν ἄνθρωπο καλύτερό σου;

Θὰ κάνεις ὑπομονὴ στὰ δικά σου τὰ πάθη, θὰ κάνεις καὶ στὰ δικά μου. Ἔτσι θὰ γίνεις ἅγιος.

ΓΕΡΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ